

Ismeretterjesztő előadások

A magyar faj kialakulása

Korunk egyik legnagyobb kérdése a *fajiság*, a *faji öntudat*, a *faji hivatás* kérdése lett. A legkülönbözőbb, a legellentétebb álláspontok csapnak össze ebben a kérdésben. Ezért látszik szükségesnek e fogalmak tisztázása, különös tekintettel a magyar fajiság kérdésére.

Köztudomásu, hogy egy legsajátságosabb, legmagánosabb hajtása vagyunk valamikor hatalmas, messze keleti népfajoknak. Nagyszerű, más népektől elütő képességeinkkel államot tudtunk teremteni itt, Kelet és Nyugat ütközőpontján, ahol előttünk sem a gót, sem a hún, sem az avar nép nem tudott állami szervezetet létesíteni. Nyugati eszméket, intézményeket, vallási, kormányzati, művészeti hatásokat lefordítottunk a magunk nyelvére, átfurmáltuk őket a magunk egyéniségére, ezer éven át ezer idegen erkölcsi, vérségi behatással szemben is meg tudtuk őrizni ezt a külön faji egyéniséget s különös vonzóerőt tudtunk gyakorolni más, idegen, irántunk sokszor ellenséges népekre is. E titoknak lényege magyar fajiságunk természetében rejlik.

A *nemzet* és *faj* kérdésében ma zavaros fogalmakkal állunk szemben.

Mi a nemzet? Az a természetes társaság, amelynek tagjait a történelmi fajiság közösségének tudata és átérzése fűzi egybe. A nemzet kialakulásánál azonban a közös földnek, a hasonló természeti és éghajlati viszonyoknak, azonos vallásnak, egyező szokásoknak és törvényeknek, összekapcsoló történelmi multnak és kulturának is igen nagy jelentősége van.

E tényezők összessége fejleszti ki azután a *nemzeti öntudatot*. Minden nemzet az ő különleges *nemzeti egyéniségének* érvényesítésére törekszik s minthogy érzi, hogy az egyetemes emberi érdekeket leginkább a magában rejlő különleges értékeknek érvényrejuttatásával szolgálhatja, ebből a célból *nemzeti államot* igyekszik alkotni. Korunk általában a nemzeti államok kora; az egyes államok jellegét ugyanis elsősorban az adja meg, hogy melyik nemzet életideáljait valósítja meg.

Vannak azonban olyan államok is, amelyek különböző fajok érintkező területén, ütközőpontján keletkeztek. Így ezek már természetüknél fogva sem lehetnek tisztán nemzet-államok, mivel egyrészt a különböző fajokkal való közvetlen érintkezés bizonyos keveredést eredményez, másrészt éppen azon rendeltetéssel keletkeznek, hogy e különböző fajok között az egyensúlyt, a kulturák kicseré-

lődését létrehozzák s azt szolgálják. Ilyen *nemzetiségi állam* elsősorban Magyarország, amelynek hivatása ezer esztendő óta az volt, hogy a három európai faj — a latin, germán és szláv — között fenti egyensúlypolitikát, továbbá a kulturák kicserélését létrehozza.

Itt, a Kárpátok medencéjében nemzeti állam sohasem jöhetett volna létre. Hogy mégis a magyar honfoglalás és államalkotás óta eltelt idő a magyarságnak állandó szellemi uralmát mutatja, ennek magyarázata a *magyar faj különleges kialakulásában* van.

Mielőtt a magyar faj kialakulásának folyamatát végignéznénk, szükségesnek látszik a faj fogalmát tisztáznunk.

Mi a faj? A faj a még szabatosan körülhatárolható s szomszédjaitól bizonyos fizikai és lelki vonások (például termet, koponyaalak, szem-, haj-, bőrszín [*rassz*], stb., érzelmi, akaratil világ, tehetségirány, stb.) által szabatosan megkülönböztethető önálló embercsoport, amelyet a történelmi és kulturális fejlődés, tradíció, izlés, közéleti s nemzeti törekvések még egyre inkább összeforrasztanak egymás közt s ugyanolyan mértékben elválasztják ezt a többi embercsoportoktól.

Mindezekből tisztán látható, hogy míg a *nemzet történelmi fogalom*, amely bizonyos erkölcsi és természetes összetartozás, *együttélés* útján alakul ki bizonyos embercsoportnál, addig a *faj inkább vérségi alapon* jön létre.

Nézzük most már azt a folyamatot, hogyan alakult ki a magyar faj az idők folyamán.

A történettudomány ma már elég hűen rekonstruálni tudja e folyamatot. A finnugor népek őshazája általánosan elfogadott vélemény szerint Közép-Oroszország keleti részén volt, pontosabban a Volga középső folyásának vidékén.

Még inkább megegyeznek a vélemények abban, hogy a magyarság a finnugorság keleti ágához tartozott, ez a keleti ág, az ugorok, a mai vogulok, osztyákok és magyarok ősei, legkorábban szakadtak el a finnugorságtól s keleti irányban terjeszkedtek.

E kelet felé való vonulás folytán aztán az ugorok egy része, a magyarság, érintkezésbe került a bolgár-törökséggel, mely az Ural folyó vidékén Nyugat-Szibériának ezzel határos területein lakott. Lehet, hogy a magyarok, mint régebbi idő óta Nyugat-Szibériában lakó nép, prémvadászai, prémszállítói voltak a bolgároknak s ez érintkezésből később szoros politikai kapcsolat keletkezett; de lehet az is, hogy a bolgárok a magyarok földjét meghódították, a népen uralkodtak, azt megszervezték s mint új törzset a bolgársághoz csatolták.

A magyar-bolgár érintkezés kezdetét a Kr. utáni első századokba tehetjük s ez az érintkezés egészen az Árpád-korig szakadatlanul fennállott.

A magyar-bolgár érintkezés a magyarságot teljesen átalakította: a főleg zsákmányoló (nem termelő) életmódot folytató, halászó-vadászó magyarság megtanulta a földmívelést, állattenyésztést és még sok mást, amint ez a magyar nyelv bolgár-török jövevény szavaiból kitűnik. Szervezet tekintetében legfontosabb volt ez az urali bolgár hatás, míg műveltség tekintetében a későbbi kaukázusi bolgár hatást kell tartanunk erősebbnek. A magyarság ekkor vált törökös szervezetű néppé. Kétségtelenül nemzetiségi szervezetben élt már e keveredés előtt is (a nemzetiségi szervezet részeinek megnevezéseit — had, nem, ág ugyanis nem a törökségtől vette át), de török hatásra, a töröktől való megszervezés által alakultak össze a magyarság részei jól összefogott, könnyen mozgó politikai és hadi egységekké.

A magyarságot azután a VI., VII. és VIII. században a Kaukázus északi lejtőjén találjuk, bolgár-török nép szomszédságában, ahol más nevek mellett a bolgár, ongur (onogor) nevet is viseli. Minden valószínűség amellettszól, hogy a magyarság az ongur-bolgárokkal, mindenesetre a Priskos tudósításában szereplő bolgár népesoportokkal együtt, a négyszázhatvanas évek elején költözött nyugat-szibériai őshazájából a Kaukázus vidékére.

Lássuk végül azt, milyen történeti faji kapcsolatokra következtethetünk a törzsnevekből.

Természetes mindenekelőtt a finnugor kapcsolat: a vezető törzs, Magyar-Megyér nevének alaprésze a vogulok és osztjákok — legközelebbi nyelvrokonaink — vogul nyelvi nevével egyezik. A *magyar* szó mint népnév a IX. századig nem szerepel, ami annak a körülménynek tulajdonítható, hogy a Magyar-Megyér-törzs, vagy törzscsoport a IX. századig különféle törzs-szövetségekbe tartozott s ezeknek más törzsekkel vagy törzscsoportokkal egyenlő rangu, de nem vezető, nem névadó része volt. A nyolcszázadik év körül azután olyan helyzet állt elő, hogy a Magyar, mely egy nagyobb (onogur, szabir, kazár) törzs-szövetségen belül már előzőleg is vezető, névadó törzs, függetlenül együtt minden más törzs-szövetségtől független alakulat volt.

E törzs, mint neve és nyelve bizonyítja, eredete szerint finnugor, melyet egy bolgár-török nép a törökség köréhez kapcsolt. Étnikai összetétele szerint a Magyar törzs török elemeket is tartalmazhatott, sőt minden valószínűség szerint tartalmazott is, már a legelső török-magyar érintkezéstől fogva.

A IX. század körül önállóságra jutott finn-ugor eredetű Magyar törzs nem lehetett csekély számu; szerepe az előző törzsrendszerben nem lehetett alárendelt, valószínűleg több hozzátartozó törzssel együtt egy birodalomrészt alkothatt, az azonban bizonyos, hogy nyelvét már a IX. század előtt kétségtelenül más törzsek is beszélték.

A többi törzs közül a Nyék neve finnugor (határvédő), míg a Kabar, Kürt, Gyarmat, Tarján, Jenő, Kér és Keszi törzsnevek török eredetűek s valószínűleg e törzsek eredetileg törökök is voltak.

Azon azonban nem szabad megütköznünk, hogy a magyaron kívül körülbelül az összes többi törzsek török eredetűek. A Magyar törzs finnugor rokonaitól való elszakadása után török környezetben élt tovább, hozzá török törzsek és törzsrészek csatlakozhattak.

A kialakulási folyamat szempontjából a finnugor és a török elem között általában is nagy különbség van: a magyarság nem finnugor és török törzsekből alakult, hiszen finnugor törzsek politikailag oly módon megszervezve, mint a török törzsek, nem voltak, ezért a török törzsekkel szemben finnugor törzseket — mint alakulási tényezőket — nem lehet feltételeznünk.

Szervezet, alakulási képesség és lehetőség szempontjából a Magyar is török törzs, azzá vált a magyar-bolgár érintkezés első korszakában. Az ősmagyar törzsnevek vizsgálatából tehát azt látjuk, hogy a magyarság egy nagy finnugor és hat-nyolc török törzs egyesüléséből keletkezett. Ez az összeolvadás igen tarka folyamat lehetett s egyes fokozatait — a kabar csatlakozás kivételével — alig lehet ma rekonstruálni.

Egy bizonyos csak és ez az, hogy az alakulás középpontjában mindig a Magyar törzset kell elképzelni. De van még valami, amivel a magyarság kialakulásában számolni kell: ez a *honfoglaló magyar nép egyéni jellege*.

A magyar nép kialakulását csak úgy érthetjük meg, ha beleképzeljük az örökös hullámvászonban levő török néptengerbe. Hangsúlyozzuk, hogy a török műveltségi hatásnak és a törökséggel való intenzív keveredésnek nem egy általában török jellegű nép lett az eredménye, ez már csak azért sem volna lehetséges, mert ahány török nép, annyi féle. A magyar népben megmaradtak ősi finnugor tulajdonságok (halkázat kedvelés, stb.) bizonyára nagyobb mértékben, mint azt kézzelfogható adatokból megállapíthatjuk. Nagy hatással volt rá a bolgárság, amit legvilágosabban félig települt életmódja bizonyít. S hatással volt rá végül a türkök harciassága, mint ezt a nyugati kalandozó hadjáratok mutatják.

Ebből a három elemből egy jellemében egészen új

Laci (leteszi a kezét): Na, az enyém már kész is. Olyan fényes, mint a csillag. Viszem az ablakba. (Az ablakba teszi a cipőjét.)

Misi: Én bizony még fényesítem, hogy olyan legyen, amilyent még a Mikulás bácsi sem látott! (Buzgón fényesít tovább.)

Feri (féltékenyen): Én is, légy nyugodt! Az enyim is lesz olyan fényes, mint a tied!

Misi (fitymálva): Ugyan, ne mondd! Csak talán nem? Hát ki az idősebb, te, vagy én?!

Feri (mérgesen): Beee! Te vagy az idősebb, de a Laci még nálad is idősebb és különben is, a Mikulás bácsi engem szeret jobban! Beee! (Kiölti a nyelvét.)

Misi: Mi, hogy téged szeret jobban? Haha! Te kis vakarcs!

Feri: Te meg nagy vakarcs vagy, tudd meg! A Mikulás bácsi pedig azért is engem szeret jobban, mert én anyukámnak is segitettem a kertben, tudd meg!

Misi: Igen, de kinek van tiszta egyes bizonyítványa, he?! Te számár!

Feri (megsértve): Neked, de én még nem is járok iskolába! Te tevel!

Misi (leteszi a kezét): Nem hallgatsz mindjárt? Engem szeret jobban a Mikulás, mert én vagyok az idősebb, punktum!

Feri (dühösen): Te elefánt!

Misi (csufondárosan): Te vagy!

Feri: Te kakadu!

Misi: Te vagy!

Feri (már majdnem sirva): Te ebihal!

Misi (nevetve): Te vagy, te vagy, te vagy!!!

Feri (leteszi a cipőt és kergetni kezdi az asztal körül Misit és sirva a méregtől, hogy nem tud kifogni bátyján): Te kutya! Te páva! Te disznó! Te medve! Te rozmár! bagoly!

Misi (diadalmasan, mint aki érzi, hogy győzött, miközben menekül öccse elől): Te vagy! Te vagy! Te vagy! Te vagy!

Laci (ő már nagy fiu, negyedikes): Nem hagyjátok abba mindjárt! Nem szégyenlitek magatokat? Így bizony egyiteket sem fog szeretni a Mikulás!

Misi (még mindig nevetve): Ó kezdte!

Feri (sirva): Nem igaz, mert ő kezdte, hanem ki is tépem a haját! (Kergeti.)

II Jelenet.

Anya (bejön, megáll az ajtóban): Hát ez meg micsoda? Mi van itt? Misi, Feri! Nem szégyenlitek magatokat? Mikulás estéjén!

Feri (zokogva anyjához bujik): Anyukám, azt mondja, hogy őt szereti jobban a Mikulás. Ugy-e nem igaz? Ugy-e nem?

Misi: Nem igaz anyukám, nem is így volt! Ő kezdte, ő kezdte!

Laci (förlényesen): Mind a kettőt el kell nadrágozni. Szamarak!

Anya (mosolyogva, Ferihez): Na ne sirj már, te drága kis butuskám! Hát persze, hogy téged is szeret a Mikulás, hiszen te jó fiu vagy, de a Misit is szereti, mert ő meg tiszta egyes tanuló és ő is jó fiu! (Megcsókolja.)

Feri (szípigva): Hát akkor minek csufól engem?

Misi (méltatlankodva): Mit? Nem te csufoltál engem?

Anya: Na, jól van! Most csókoljátok meg egymást, béküljete ki szépen, a cipőiteket tegyétek az ablakba, aztán gyerünk az ágyba, mert különben még elkerül benneteket a Mikulás. (Meglátja a cipőket.) Na lám, hát ki ne szeretné az olyan gyerekeket, akiknek ilyen gyönyörű fényes a cipőjük!

Misi, Feri (cipőjüket engedelmesen az ablakba teszik, a Lacié mellé).

Anya: Ugy, na. Most pedig ágyba, egy, kettő! (Mind a hárman gyorsan belebujnak az ágyukba.) Imádkozzunk.

Mind a négyen:

*Én Istenem, jó Istenem,
Lecsukódik már a szemem,
De a Tied nyitva, Atyám,
Amíg alszom, vigyázz énrám.*

(Miután elmondták, Anya odamegy mindegyikhez, lehajol hozzájuk, eligazítja a takarójukat, megcsókolja őket és kimegy. A szin egész sötét.)

III. Jelenet.

Feri hangja (egy darabig csend van, majd megszólal): Te vakondok!

Misi hangja: Te vagy!

Laci hangja: Csönd legyen! Aludjatok!

Feri hangja (hosszu csend után): Te viziló! (De már félálomban van.)

Misi hangja (ugyanígy): Te vagy...

Feri hangja (már alig érthető, álomittas mormogás):
Te vízisikló!

Misi hangja (ugyanígy): Te vagy! (Ezután csend, majd egyenletes szuszogás.)

IV. Jelenet.

(A szoba lassan kivilágosodik, sejtelmes, álomszerű fény tölti be, különösen az ablak körül fényes vörös, vagy zöld megvilágításban. Az odakészített cipők tisztán látszanak.)

Mikulás: (Megjelenik az ablaknál: jóságos, mosolygós piros arc, hosszú fehér szakáll, puttony a hátán, benne sok játékféle és cukor.)

*Megjártam ma jó nagy földet,
A derekam térdig görnyedt,
Hordozok én sok örömet,
Ahol járok áldás követ.*

*Ahol egyszer megjelenek,
Minden gyerek szeme nevet,
Fényes ott a cipő, tiszta,
S nem packás a számtanirka.*

*Hát itt, lám csak, hogy várnak rám?
Hm, a cipő az ablakján
Ugy látszik, hogy fényes nagyon,
No, üresen nem is hagyom!*

*De előbb is nézzük, lássam,
Ki lakik ebben a házban:
Laci, Misi, meg a Feri
Hadd lám, magát hogy viseli?*

Laci (fölül az ágyban, végtelen áhitattal): A Mikulás, a Mikulás bácsi!

Misi, Feri (ugyanígy, suttogva és ágyukban felülve):
A Mikulás, a Mikulás bácsi!

Mikulás (belép az ablakon, szétnéz a szobában és megáll a szoba közepén): No gyerékek, hát újra itt vagyok! Kitaláljátok-e, mi van a puttonyomban, hadd lássam!

Mind a hárman (felugrálnak az ágyaikból, odaszaladnak hozzá és átölelik): Mikulás bácsi, drága Mikulás bácsi, csakhogy eljött mihozzánk!

Laci (ámuldozva): Milyen hosszú a szakálla! És milyen fehér!

Misi (ugyanugy): Ni, és milyen piros az orra, mint a cukor!

Feri: Jaj, és a puttonya! Micsoda hatalmas! Drága Mikulás bácsi!

Mikulás (tréfásan): No, ti ugyancsak észrevesztek rajtam mindent. Hanem most ti mutassátok meg magotokat, hadd lássam, mennyit nőttetek tavaly ilyenkor óta? (*Feri* a puttony felé nyul.) Hohó, galambockám, mit gondolsz te? Nem úgy verik ám a cigányt! Hová is jutnánk, ha minden kis maszatos belenyulkálhatna Mikulás bácsi puttonyába!

Feri (ijedten): Jaj, ne haragudjon Mikulás bácsi, én azért jó vagyok ám és nem vagyok kapzsi, csak egy kicsit kíváncsi.

Mikulás: Jól van, no, csak álljatok így ide elibém és mondjátok el, mi rossz fát tettetek egész évben a tűzre?! De az igazat mondjátok!

Laci: Mikulás bácsi, mi jók voltunk, de igazán, egész évben! De igazán! Én a negyedikbe járok már, a *Misi* pedig a másodikba, de mind a kettőnknek tiszta egyes volt a bizonyítványunk; a *Feri* még kicsi s nem jár iskolába, de azért ő is jó volt, mindig segített anyukánknak és sok szép verset tanult az óvodában.

Mikulás (szelid kételkedéssel): S hát aztán igaz is ez végig?

Laci, Misi, Feri (egyszerre, nagy igyekezettel): Igaz, Mikulás bácsi, igaz!

Mikulás: No, ha így van, akkor... (A puttonyát akarja levenni, hogy ajándékokat adjon a gyerekeknek, mikor az ablakban megjelenik a Krampusz csuf alakja, ahogy ábrázolni szokták: kis szakáll, lelógó piros nyelv, szarvak, vörös palást, mind a két kezében hatalmas virgács.)

V. Jelenet.

Laci (rémülten): Jaj, jaj, a Krampusz! Végünk van! Végünk van!

Misi: Jaj, Jézusom segits!

Feri: Ni, mekkora virgácsa van! Mikulás bácsi, védjen meg! (Mind a hárman odabujnak a Mikulás mellé és remegve pislognak a Krampuszra.)

Krampusz (gunyosan nevet és bemászik az ablakon és kiint az ördögfiókáknak, hogy jöjjenek be ők is):

*Gyertek, gyertek inaskáim,
Kedves kicsi bogárkáim;
Jöjjetek, csak jöjjetek,
Lesz dolog, ne féljete!*

(A kisördögök bejönnek.)

Laci (sirva): Nem egy, hanem három Krampusz! Jézusom, mi lesz velünk!

Krampusz (gunyosan nevetve):

*Hahaha, nagy a félsz,
Ugy-e Laci pajtás,
Halljuk, hogy most mit beszélsz,
Kukoricahajtás!*

*Ó, a Misi jó jiu,
Macskanyomorító!
S még a Feri csak a jó
Csibenyakszorító!*

*Elhiszi jó Mikulás,
Mondhatsz, amit csak tudsz,
De nem hiszi senki más,
Legkivált a Krampusz!*

Misi (sirva): Jaj Istenkém, én nem vagyok macskanyomorító, csupán csak két szál bajuszát huztam ki a multkor a cirmoscicának, véletlenül!

Feri (ugyanugy): Én is csak véletlenül szorítottam agyon a multkor egy kicsibét, jaj, Krampusz bácsi, nem akartam!

Krampusz (az ördögfiókákhoz):

*Hahahaha, halljátok,
Hogy ő nem akarta!
Mennyit darál a szájuk,
Nincs füle, se farka!*

(Miközben ezt mondja, mind a három ördög körül-táncolja a gyerekeket, akik reszketve kapaszkodnak bele a Mikulásba és egyre fenyegetőbben közelednek feléjük.)

Laci: Mikulás bácsi, mink igazán jók voltunk, tessék megkérdezni Anyukánktól!

Misi, Feri: Mikulás bácsi védjen meg bennünket, védjen meg!

Krampusz (az ördögfiakkal táncolva, kórusban mondják):

*Lám a lábam lópata,
Tűzpiros a nyelvem,
Vigyázzon, ki jót akar,
Meg ne ütlegeljem!*

Mikulás: Te rut Krampusz megállj egy percre, hagyjátok csak kissé abba azt a furcsa táncot! Mondd csak, mit keresel te itten, ezek a gyerekek nem tartoznak tehozzád, hanem énhozzám és én nem is engedem őket bántani!

Krampusz: Hahaha, halljátok esemetém, hogy ezek ne tartoznának az én táboromba, a Laci, Misi, meg a Feri, ez a három jómadár? Hát hallottatok már ilyen? Hogy én, a legokosabb Krampusz, ne tudnám, hova kell menni a legnagyobb virgáccsal? Mikulás apó, maga olyan jószívű és öreg, hogy mindent elhisz ezeknek a lurkóknak, mindent megbocsájt! Persze, ők tiszta egyes tanulók, segítenek anyukájuknak, és a többi, és a többi! De ki az, aki fölmászik a fákra és leszedi az éretlen szilvát, barackot, körtét? Ki az, aki mérgesíti Anyukáját, ki az, aki csufolja a testvérét, ki az, aki minden nap szakadt nadrággal jön haza, mert azt tartja legnagyobb dicsőségnek, ha a legmagasabb fára föl tud mászni és minél több madárfészket ki tud szedni? Nos ki az, drágalátos Laci, Misi, Feri urfiak, ki az a hős legény, kedves Mikulás bácsi? Nem akarok ujjal rájuk mutatni, de ezek a legénykéek azok! Ezek itt, akiket kár védelmezni. No, dehát hiába védi őket, mert mi most fogjuk és elvisszük mind a hármat, Virgácsországba, a pokol egyik kis tartományába, ahol az ilyen urfiakat virgáccsal táplálják. Gyertek csak, gyertek galamboeszkáim!

Laci, Misi, Feri (rémülten, egyszerre): Jaj, nem, nem, mi nem vagyunk rosszak, Mikulás bácsi, ne engedjen bennünket!

Mikulás: Félre Krampusz, én ugy látom, hogy te ezt a dolgot egy kissé elhamarkodtad! Hiszen én már évek óta ismerem ezeket a gyerekeket és eddig még soha nem volt ellenük nagyobb panasz; mert ha lett volna, akkor az égi nagy könyvbe az be lenne írva és én akkor el nem jöttem volna ide, azt elhiheted! Dehát abba a nagykönyvbe világosan az van írva, hogy a Laci, Feri, Misi, három jógyerek, akik érdemesek arra, hogy meglátogassam őket. S még külön oda volt írva, hogy ezekhez pedig a Krampusznak semmi köze sincs!

Laci: Drága Mikulás bácsi, mentsen meg és mi akkor a világ legjobb fiai leszünk!

Krampusz: Ej, Mikulás bácsi, maga akkor csak a régi bejegyzéseket nézte meg abban a nagy könyvben. Pedig hát ezek még ma este is veszekedtek, még ma este is csufolták egymást. Igaz-e Misi, Feri?

Misi, Feri (szepegve): Igaz, de mi azért szeretjük egymást és utána ki is békültünk, meg is csókoltuk egymást!

Mikulás: Igen, erről én is tudok, sőt, azt is tudom, te rut Krampusz, amit te tudsz, de azért még nem kell ezeket a gyerekeket Virgácsországba vinni, elég, ha kissé megdorgáljuk őket, mert megbánták rosszaságukat!

Laci, Misi, Feri: Drága, drága Mikulás bácsi! (Még szorosabban odabujnak. Ekkor nyílik az ajtó és belép rajta három angyal, hosszú fehér ingben, szárnyakkal, stb.)

VI. Jelenet.

Krampusz: Jaj, jaj, odanézzetek, inaskáim, angyalok! Jaj, jaj, meneküljünk, Krampusz ott nem lehet, ahol angyal van! (Mind a három ördög sívalkodva menekül az ablakon keresztül, miközben egyik virgácsukat elejtik.)

Mikulás: Isten küldöttei, szép angyalkák, éppen jókor érkeztek, hogy ezt a nagy igazságtalanságot megakadályozzátok! Már majdnem elvitte az a Krampusz ezeket a gyerekeket Virgácsországba, alig tudtam megakadályozni!

Főangyal: Igen, tudtuk mi ezt és éppen ezért is jöttünk. De ti, gyerekek, most már látjátok, mi történik azokat, akik rosszközlnek, kötelességeiket nem teljesítik, hát vigyázzatok magatokra, ha nem akartok Virgácsországba kerülni, továbbra is legyetek szorgalmasak, de az állatokat is kiméeljétek! Mikulás bácsi pedig töltsé meg a cipőjüket, hiszen rászolgáltak az ajándéokra és aztán folytassa útját, mert bizony sok jó gyerek már epedve várja, hogy megpillanthassa tele cipőjét.

Laci: Drága Mikulás bácsi, drága angyalkák, mi most olyan boldogok vagyunk, hogy ezt soha el nem felejtjük, amíg élünk és ígérjük, hogy mindig nagyon jók leszünk. (A Mikulás cukrot rak a cipőkbe, megcsókolja mind a hármat, és a Mikulás az angyalokkal elmegy. A színpad elsötétedik.)

Függöny.

